

Scoutläger

Hur var det att leva på vikingatiden? Scouterna har prövat på och dessutom träffat en munk som de kände igen.

Att beskriva ett scoutläger är inte lätt, det måste upplevas. Får du chansen någon gång att åka på ett läger, så ta den chansen. Visst, mycket tid går åt till att hämta vatten, hugga ved, göra upp eld och laga mat. Men det är värt allt jobb. När man sitter på lägerbålet på kvällen med resten av lägret och sjunger och ropar lägerbålsrop är det så härligt. Medan skymningen faller sitter man i sitt kök med patrullen, dricker varm choklad, och fotogenlyktorna lyser upp mörkret.

Det är häftigt att se en tom äng på bara några timmar förvandlas till ett litet samhälle, om än ett primitivt sådant. Tält reses, kök bygges. Köken bygger man ihop av trefötter med tvärsplaner emellan. Har ni någon gång varit i kyrkan på Valborg och tittat på brasan så har ni säkerligen även lagt märke till vart scouterna säljer god korv och dricka. Köken vi använder där är av sam-

ma typ som vi bygger på läger.

Större läger brukar ofta ha någon slags tema, det här lägret vi var på nu i somras hade **temat Birka och vikingatiden**. För att komma i rätt vikingastämning hade vissa av deltagarna vikingakläder på sig. Vi fick följa tillbaka till Birka på vikingatiden genom rollspelsteater. Det var två scouter som kommer till Birka år 910, 100 år efter att Ansgar varit på Birka och försökt kristna ön. Folket på ön har börjat gå tillbaka till asatron.

De två scouterna hjälper till att få fram ritningar till redskap som kan användas inom jordbruket. Tack vare de nya redskapen behöver Birkas trälar inte jobba så hårt längre.

På första lägerbålet när sista sången var sjungen kom två kanoter glidandes över sjön i solnedgången. De lade till vid lägerbålsplatsen under stilla sång. Det var magiskt, alla satt tysta och

väntade på vad som skulle hända. När de fyra personer som paddlade kanoterna presenterat sig fick vi veta att det var två nunnor och två munkar från Tyskland som kommit till Birka för att

se hur befolkningen skötte sin kristna tro.

En av munkarna var välbekant, men hade en mycket annorlunda frisyra än den vi är vana vid.

Vi var scouter från bland annat Stuvsta, Enköping,

Västerås, Tumba, Danderyd-Täby och Rönninge. Vi från Upplands Väsby hade tyvärr inga scouter med oss, men vi ledare som åkte med var Paulina, Elin, Karin och Anna-Karin. Bosse var med oss som allt-i-allo och Göran var med som kaplan.

Eftersom vi inte hade med oss några scouter var vi heller inte med på de projektpass som var på förmiddagar och eftermiddagar. Vi hjälpte istället till där det behövdes. Första dagen finplanerade vi **dagsspårningen** som vi hade tillsammans med Danderyd-Täby. En spårning kan gå till på lite olika

sätt, vi hade planerat den så att scouterna i sina patruller skulle gå till olika stationer med samarbetsövningar som låg inom ett område. Och för varje övning de klarat fick de silvermynt. Silvermynten samlades ihop för att kunna köpa en ritning på jordbruksredskap som nämndes tidigare i texten.

Under veckan hjälpte vi till i **intendenturen**. Där plockade vi ihop vad varje patrull skulle få för mat och lade i backar som patrullerna kom och hämtade till lunch och middag. På kvällarna efter lägerbål och andakt höll vi i ledarfiket. Paulina och Elin gjorde chokladbollar till en kväll och kladdkaka till en annan. Lite gott som förgyllde dagarna.

Om ni inte har listat ut vem den välkända munken är, så var det vår allas pastor Göran.

Anna-Karin Olofsson

